

Ἀπολυτίκιον

*Ἄθλοφόρε ἅγιε, καί ἱαματικέ Παντελεήμον,
πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἀ-
φесιν, παράσχει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.*

*Στάσου ἐδῶ νά γνωρίσης τά τεράστια
της Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου*

Σέ κάποια χώρα πλησίον της Κωνσταντινουπόλεως, ὀνομαζομένην "Αβυδο, κατοικούσε ἕνας ὀρθόδοξος καί ευλαβής χριστιανός με τήν ἐπίσης ἐνάρετη καί θεοφιλή σύζυγο του Σοφιανή κατά τό ἔτος 1607.

Κάποια φορά ἀσθένησε ἡ Σοφιανή καί παρέμεινε στό κρεβάτι ἐπί εἴκοσι ἡμέρες χωρίς νά μπορεῖ νά σήκωση οὔτε τό κεφάλι της. Κατά τήν δύσι τοῦ ἡλίου της 3ης Αυγούστου ἀπλώσε τά χέρια της στον ουρανό καί φάνηκε σάν νά ἐξέπνευσε. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς της τότε ε-τοίμαζαν τά ἀρμόδια γιά τήν ταφή χωρίς νά μποροῦν ἀπό κανέναν νά παρηγορηθοῦν. Διεπίστωσαν ὅμως ὅτι κάτω ἀπό τόν ἀριστερό μαστό της τό μέρος ἐκεῖνο ἦταν θερμό, ὁπότε καί τήν ἀφησαν ἀσαβάνωτη μέχρις ὅτου τελειῶς νεκρωθῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθε καί ἡ κατά σάρκα ἀδελφή της καί μέσα στην ἀπελπισία καί τόν πόνο της ἐπήρε κρύο νερό καί ἐράντισε τήν Σοφιανή ἡ ὅποια συνήλθε καί εἶπε τά ἔξης στην ἀδελφή της Ἄννα: «Καλλίτερα νά μὴν εἶχες ἔλθει, ἀδελφή μου, ἐδῶ διότι περισσότερη ζημία καί θάνατο μου προξένησες, παρά ζωή πρόσκαιρη, διότι οἱ φωνές σου με ἐξέβαλαν ἀπό τόν φωτεινό ἐκεῖνο Παράδεισο καί τήν ἀνέκφραστη δόξα τοῦ Θεοῦ πού ἀπελάμβανα. Ἐπρεπε, ἄθλια, ὅταν μέ εἶδες νεκρή, νά χαιρόσουν περισσότερο καί νά ευχαριστούσες τόν Θεό, παρά τώρα ὅπου μέ βλέπεις καί ἀνέζησα».

Ἀφοῦ εἶπε καί άλλα πολλά καί ἐγινε καλλίτερα της ἐξήτουν οἱ παρευρισκόμενοι νά διηγηθῆ τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ πού εἶδε στην ἄλλη ζωή. Εκείνη ἐξήτησε Πνευματικό νά τά ἐξομολογηθῆ καί, εἰάν ἐκεῖνος κρίνη ὅτι εἶναι εὐλογο, νά τά μάθουν καί ἄλλοι. Ἦλθε λοιπόν ὁ Πνευματικός Ἱερόθεος Κουκοζέλης, Προηγούμενος της Ἱεράς Μονῆς Σταυροβουνῆς Κύπρου, ὁ ὅποιος μέ πατριαρχική προσταγή ἦλθε γιά νά ἐξομολόγησῃ τήν Σοφιανή, ἡ ὁποία καί διηγήθηκε τά ἐξῆς:

«Καθώς σηκώθηκα καί ἀνεκάθισα στό κρεβάτι μου, λιποθύμησα καί βλέπω μπροστά μου ενα ἀστραπόμορφο νεανία, ὁ ὅποιος κρατοῦσε στά χέρια του ἕνα χρυσό δοχεῖο γεμάτο νερό καί μοῦ εἶπε: Σοφιανή, γνωρίζω ὅτι εἶσαι μεγάλη δίψα καί ἡ καρδιά σου φλέγεται ἀπό τήν ἀσθένεια. "Ἄν δῶς πῆς αὐτό τό ζωοπάροχο νερό, θά ὑγιαίνῃς στην ψυχή καί στό σῶμα καί θά ἔχῃς παντοτεινή χαρά». Ἐγώ, ἀκούοντας αὐτά, ἐσκίρτησα ἀπό χαρά, καί ἄλλο τίποτε δέν ἤθελα παρά νά βλέπω τόν φαινόμενο ἐκεῖνο νέο. Ὅταν ἔλαβα τό ποτήρι αὐτό στά χέρια μου γιά νά τό πιω, δέν ξέρω πῶς, ἀρπάχθηκα ἀπό τήν ζωή καί ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια ἔλειπα ἀπό τό σῶμα, ἡ δέ ψυχή μου ἀκολούθησε ἐκεῖνο τόν νέο καί ἀνεβαίναμε στον οὐρανό. Ἐπεράσαμε ἐπτά σφαιροειδεῖς κύκλους τοῦ οὐρανοῦ μέσα σε σκότος βαθύ καί κατόπιν φθάσαμε σ' ἕνα φωτεινό καί πανευώδη τόπο, πρὸ τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο δύο υψηλές καί πανθαύμαστες πύλες. Ἡ δεξιὰ ἦταν κατασκευασμένη ἀπό καθαρό χρυσό καί πολύτιμους λίθους, ἐνῶ ἡ ἀριστερά ἀπό χαλκό καί ἀναμμένο σίδηρο, πού φαινόταν σάν φλογεροί ἀνθρακες. Γύρω ἀπ' αὐτήν ἐστέκοντο πλήθος ἀπό φρικωδέστατους ὀπλισμένους γίγαντες πού ἐφύλαττον τήν πύλη καί ἐγώ τότε ἐμείνα ἀφῶνος ἀπό τόν φόβο μου.

- Μοῦ λέγει ὁ ὁδηγός μου: Βλέπεις, ἀδελφή, αὐτές

τίς πύλες; Αὐτές εἶναι οἱ πύλες της δικαιοσύνης καί ἡ μὲν χρυσή εἶναι της Βασιλείας των Οὐρανῶν, ἡ δέ σιδερένια της κολάσεως των ἀμαρτωλῶν.

Ἀφήσαντες αὐτές τίς πύλες ἀνεβήκαμε ψηλότερα σέ φωτεινότερο τόπο, ὅπου ἐστέκοντο ἀπειρα πλήθη φωτομόρφων ἀνδρῶν τῶν ὁποίων οἱ θέσεις δέν ἦταν ὅλες σέ ἕνα τόπο, ἀλλὰ ἄλλου ἦταν ψηλότερα καί ἄλλου χαμηλότερα.

Τότε ὁ ὁδηγός μου μέ τοποθέτησε ἀνάμεσα στους ἀγγέλους καί μοῦ εἶπε: «Σοφιανή, ἐδῶ σκῦψε καί προσκύνησε». Ἀμέσως τότε ἐγώ ἐσκυψα καί προσκύνησα μέ πολύ φόβο, ἀλλὰ ποιόν προσκύνησα δέν εἶδα. Εκείνος πάλι μ' ἐσήκωσε καί μοῦ εἶπε: «*Στάσου ἐδῶ νά γνωρίσῃς τά τεράστια της Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου*», καί μετὰ τά λόγια αὐτά εἶδα ἕνα πύρινο, λαμπρό καί βασιλικό θρόνο, κάτω ἀπό τόν ὅποιο ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο χέρι τό ὅποιο κρατοῦσε μία ζυγαριά.

Γύρω ἀπ' αὐτόν τόν θρόνο ἐστέκοντο ἀναρίθμητα πλήθη ἀγγέλων, οἱ ὅποιοι ἀνέβαιναν ἀπό τήν ὁδὸ πού ἦλθα καί ἐγώ, μεταφέροντας ψυχές ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καί παιδιῶν καί ὅταν τίς ἀνέβαζαν ἐδῶ, ἐλεγαν: «*Προσκυνάτε*», καί ἐκεῖνες οἱ ψυχές προσκυνούσαν, ὅπως δηλαδή ἔκανα καί ἐγώ. Ἐπάνω στον φοβερό θρόνο, μέσα σέ φωτεινές νεφέλες, καθόταν ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐνδεδυμένος ἕνα γαλαζοπόρφυρο ἐνδυμα. Ἐγώ ἀπό τήν δυνατὴ λάμψη τοῦ προσώπου Του, δέν μπόρεσα νά Τόν ἀτενίσω. Οἱ παριστάμενοι ἀγγελοὶ ἐψάλλαν τό: «*Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος ὁ Ὡν καί προὼν καί φανείς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον τό πλάσμα σου*». Ἐνῶ ἄλλοι ἀγγελικοὶ χοροὶ ἐψάλλαν τό: «*Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ της δόξης Σου*». Εκείνοι πού ἦταν μαζί μας ἐψάλλαν τό: «*Δόξα ἐν υψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις ευ-*

δοξία», άλλοι δέ έψαλλαν τό: «*Αλληλούια*» ανά τρεις φορές, ενώ άλλοι τό: «*Αμήν, Αμήν, Αμήν*» και ουδέποτε έπαυαν τήν δοξολογία τους.

Άπό τά δεξιά του Χριστού στεκόταν ή Θεοτόκος και αριστερά ό Τίμιος Πρόδρομος, όπως τους εικονίζουν οί αγιογράφοι. Οί άγγελοι, όταν έτελείωναν τήν δοξολογία τους, προσκυνούσαν τόν Κύριο κλίνοντας τίς κεφαλές τους, ό δέ Κύριος ύψωνε τά άχραντα χέρια Του και τους ευλογούσε. Άπό τά Δεσποτικά δάκτυλα των χειρών Του έπεφταν ποταμηδόν πολύτιμοι λίθοι και μαργαρίτες, πράγμα τό όποιο βλέποντας έγώ, έφριξα και ρώτησα τόν οδηγό μου τί είναι αυτά τά μυστήρια, Εκείνος μου είπε:

- *Βλέπεις, Σοφιανή, τους μαργαρίτες και' τους πολύτιμους λίθους πού πέφτουν από τό δεξί χέρι τον Δεσπότην και κατέρχονται στην γη; Αυτοί είναι τό άφατο έλεος Του, ή άπειρος αγάπη, τήν οποία έχει προς τό γένος των ανθρώπων, των ορθοδόξων χριστιανών και γι' αυτό πέμπει τήν ευλογία Του στά σπίτια των αγαθών ορθοδόξων χριστιανών, πού φνιάττουν άπαρασάλευτη τήν πίστι σ* Αυτόν και σέ δσονς εξομολογούνται καθαρά τίς αμαρτίες τους, εφαρμόζουν τίς θειες εντολές και απέχουν από τά θελήματα τοϋ διαβόλου, όλους αυτούς τους ευλογεί και τους λντρώνει από κάθε κακό. Αυτοί πού ελεούν και αγαπούν τόν πλησίον τους, απολαμβάνουν ζώντες αυτές τίς ευλογίες και μετά τόν θάνατο τους κληρονομούν τήν εδώ διαμονή και μακαριότητα.*

Οί φλογειδεΐς πύρινοι κόμποι πού πέφτουν από τό αριστερό Του χέρι σημαίνουν τόν θυμό, τήν οργή και τήν άγανάκτησί Τον γι' αυτούς πού κάνουν αμαρτωλή ζωή και αδικούν τόν πλησίον τους. Αυτοί όχι μόνο στερούνται τήν πρόσκαιρη ζωή, άλλα και παραπέμπονται στό αιώνιο πϋρ για νά κολάζωνται μέ τους ακάθαρτους δαίμονες.

Άριστερά από τόν θρόνο και τήν ζυγαριά, πού είπαμε, διακρινόταν μέγα χάσμα, από τό όποιο εξερχόταν αφόρητη δυσωδία, θειαφώδης αύρα καπνού και αναρίθμητες σπαρακτικές φωνές ανθρώπων πού συνεχώς έφώνωναν τό: «ούαί και τό άλλοίμοно».

Οί άγγελοι έφερναν τίς ψυχές των ανθρώπων από τήν γη και, άφοϋ προσκυνούσαν, τίς ώδηγούσαν σέ έξέτασι όλων των έργων τους πού έκαναν στην γη, και τά μεν καλά τά έθεταν στό δεξί μέρος της ζυγαριάς τά δέ πονηρά στό αριστερό της. Κατόπιν τίς σεσωσμένες και άγιες ψυχές έδινε εντολή ό Χριστός και τίς ώδηγούσαν οί άγγελοι στον τόπο πού ευρισκόταν ή χρυσή πύλη, ενώ τίς αμετανόητες και αμαρτωλές ψυχές τίς έρριχναν σέ εκείνο τό χάος της αβύσσου. Τότε οί άγγελοι έχαίροντο και εύφραΐνοντο για τίς σεσωσμένες ψυχές, ενώ έλυποϋντο και έσκυθρώπαζον για τίς κολασμένες.

Εκείνη τήν στιγμή έφεραν οί άγγελοι μία ψυχή, της οποίας έπλεόναζαν οί αμαρτίες της από τά αγαθά της έργα και επρόκειτο ό Κύριος νά κάνη νεϋμα στους αγγέλους νά τήν ρίξουν στό χάος. Τότε όμως παρουσιάσθηκε μπροστά ή Κυρία Θεοτόκος και ό Τίμιος Πρόδρομος και παρακαλούσαν τόν Κύριο λέγοντας: «*Οί οικτιρμοί Σου, Μακρόθνημε, νικούν τήν οργή Σου' αν και είναι αμαρτωλή αυτή ή ψυχή, δέν έπαυσε νά φυλάγη τήν αληθινή σέ Σένα πίστι και γι' αυτό Σέ ικετεύουμε νά τήν συγχώρησης*». Ένώ αυτοί παρακαλούσαν τόν Χριστό, ήλθαν και οί άγγελοι προβάλλοντες τίς ελεημοσύνες, τίς Λειτουργίες, τά κεριά, τό λάδι, τις προσφορές και τά μνημόσυνα τά όποια έκανε. Άκόμη ανέβηκαν και οί προσευχές των ιερέων, οί όποιοι λειτουργούσαν γι' αυτή τήν ψυχή και οί αγαθοεργίες των γονέων και συγγενών της πού προσφέρθησαν στους πτωχούς για τήν άνάπαυσί της. Έπί πλέον ακούσθηκαν οί δεήσεις των πτωχών, πού

έλαβαν τις ελεημοσύνες από τους συγγενείς της, λέγοντες τό: *«Ὁ Θεός νά τήν συγχώρηση».*

Τότε ακούσθηκε ἡ φωνή του Δεσπότη νά λέγη: *«Ἰδού γιά τήν δέησι των ιερέων μου καί των ἀδελφών μου των πτωχών, δίνω συγχώρησι σ' αὐτή τήν ψυχή».* Ἐνώ λοιπόν ἐπρόκειτο νά νεύσῃ ὁ Κύριος με τό δεξί Του χέρι νά βάλουν οἱ ἄγγελοι τήν ψυχή αὐτή μαζί μέ τους δικαίους, ἐφθασαν στον Θρόνο Του οἱ ὄδυρμοῖ, οἱ φωνές, τά μοιρολογήματα καί οἱ ἀγανακτήσεις των γονέων της καί οἱ βλασφημίες κατά του Θεοῦ, τις ὅποιες ἔλεγαν ἐπιρρασμένοι ἀπό τήν θλιψί τους καί ἔτσι ἐξεδήλωναν τήν ἀπιστία τους στό ἐνδέκατο ἀρθρο του Συμβόλου της Πίστεως: *«Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν».* Ὅταν συνέβησαν αὐτά, ὠργίσθηκε πολύ ὁ Κύριος καί εἶπε: *«Ἐπειδή δέν ἀρκέσθηκαν στίς δεήσεις των ιερέων μου, ἀλλά καί ἀντιμάχονται ἐναντίον μου, νά σηκώσετε αὐτή τήν ψυχή καί νά τήν ρίψετε στό σκότος τό ἐξώτερο».* Οἱ ἄγγελοι τότε πολύ λυπήθηκαν γι' αὐτή τήν ψυχή, ἀλλά κάνοντας υπακοή στον Χριστό, ἐπῆραν τήν ψυχή καί τήν ἐρίξαν στό ἀχανές ἐκεῖνο βάραθρο της κολάσεως. Τότε ἐτόλμησα καί ἐγώ ἡ ταλαίπωρη νά ρωτήσω τόν οδηγό ἄγγελο μου: *«Γιατί, Κύριε μου λυποῦνται τόσο πολύ οἱ ἄγγελοι, ὅταν ρίχνεται κάποια ψυχή στό βάραθρο της κολάσεως».*

Εκεῖνος μοῦ εἶπε" *«Αὐτό τό χάος εἶναι ἐκεῖνο πού χωρίζει τους δικαίους ἀπό τους ἀμαρτωλούς καί βυθίζει ὅσους πέσουν στον ἀφώτιστο αὐτό τόπο του Ἄδου, στον ὅποιο κολάζονται αἰωνίως. Ἐάν ἔχουμε ὅλοι οἱ ἄγγελοι χαρά γιά τους σεσωσμένους, πολύ περισσότερο ἔχουμε λύπη γι' αὐτούς πού κολάζονται».*

Ἐνώ μοῦ ἔλεγε αὐτά ὁ ἄγγελος μου, ἀκούω ξαφνικά μεγάλο θόρυβο, διότι ἤρχοντο ἄγγελοι φέροντες μία ψυχή μέ ψαλμωδίες καί θυμιάματα, λαμπάδες καί φωτοχυσίες. Αὐτή ἡ ψυχή ἐρχόταν μέ πολλή χαρά καί παρρη-

σία, οἱ δέ ψυχές των δικαίων ἤλθαν γιά νά τήν προῦπαντήσουν. Εἶχε ἡ μακάρια αὐτή ψυχή τό ἐνδυμα της λευκό καί καθαρό σάν τόν ἥλιο καί δέν ἔφερε καμμία κηλίδα ἡ στίγμα ἀμαρτίας, ὅπως εἶχαν οἱ ἄλλες ψυχές. Τό ἐνδυμα αὐτό νομίζω ὅτι θά ἦταν ἡ στολή τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τό ὅποιο ἐφύλαξε ἀμόλυντο καί γι' αὐτό ἔλαμπε τόσο πολύ. Ἦλθε λοιπόν αὐτή ἡ ψυχή καί προσκύνησε, ὅπως ὅλες κατά τήν συνήθειαν. Τότε ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐβόησαν μεγαλόφωνα λέγοντας: *«Σε εὐχαριστοῦμεν, Πατοκράτωρ Δέσποτα, διότι εἶδαμε ψυχή δικαίου καθαρή καί ἀμόλυντη ἀπό τήν ἀμαρτία».* Τότε ακούσθηκε βροντώδης ἡ φωνή τοῦ Δεσπότη λέγουσα: *«Πάρετε αὐτή καί νά τήν ἀναπαύσετε μαζί μέ τους ἁγίους».* Ἐπειτα στρέφοντας τόν λόγο του καί τό χέρι Του πρὸς ἐμένα, εἶπε: *«Νά οδηγήσετε καί τήν Σοφιανή αὐτή στίς κατοικίες καί μονές των ἁγίων μου, γιά νά τίς ἰδή' ἐπειδή ὅμως τήν ἀναζητοῦν πολλοί στον κόσμο, νά τήν ἐπιστρέψετε στό σῶμα της γιά νά σωθοῦν καί ἄλλοι ἀπό τήν ἐξιστόρησι αὐτῆς της οπτασίας πού ἀξιώθηκε ἐδῶ νά ἰδή. Ἐάν ἀγωνισθῇ νά ἀπόκτησῃ καί ἄλλες ἀρετές καί εὐδοκίμησῃ τελείως, τότε θέλει νά ἀξιωθῇ μετά ἀπό τρεῖς χρόνους ν' ἀπόλαυσῃ μεγαλύτερες τιμές».*

Μέ αὐτό τό λόγο τοῦ Δεσπότη μέ ἄρπαξε ὁ ἄγγελος καί ἀκολουθήσαμε ἐκείνη τήν δικαία ψυχή, ἐνωθέντες μέ ἄλλες σεσωσμένες ψυχές. Φθάσαμε μπροστά ἀπό τήν χρυσή ἐκείνη πύλη τοῦ Παραδείσου. Ξαφνικά εἶδα μπροστά μου τήν Κυρία Θεοτόκο μέ ἀνέκφραστη δόξα καί μαζί της ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ὁ ὅποιος κρατοῦσε στά χέρια του κλειδιά. Ἄνοιξε τήν ωραία ἐκείνη πύλη καί μπήκε πρώτη ἡ Θεοτόκος κατόπιν ὁ Πέτρος καί μετὰ οἱ ἄγγελοι μέ τίς ψυχές πού μετέφεραν. Μέ αὐτούς ἐπήγαινα καί ἐγώ βιαζόμενη νά συμπορεύωμαι μέ τήν Θεοτόκο. Ὁ τόπος αὐτός ἦταν τόσο φωτιστόλιστος καί πα-

εκκλησία, όπως ορίζετε; Έκτος απ' αυτά δεν γνωρίζω και την γνώμη του συζύγου μου, ακόμη και αν θά μπορούσαμε νά πάρουμε βασιλική άδεια για τήν άνοικοδόμησι αυτής τής εκκλησίας.

- Εκείνοι μου είπαν: Μή στενοχωρήσαι πού είναι ό χώρος ακάθαρτος και κοπρώδης, οϋτε νά φοβήσαι για τήν βασιλική άδεια, μόνο φρόντισε εσύ νά μας τόν αφιέρωσης και έμεϊς όλα τά άλλα θά τά τακτοποιήσουμε. Διότι κατά τήν παλαιά εποχή ό αχυρώνας αυτός ήταν ναός ιδικός μας. "Αν Ομως άμελήσης και δεν κάνης, όπως σοϋ λέγομε, θά παρακαλέσουμε τόν Θεό νά σοϋ αφάιρεση τήν ζωή σου ως παρήκοη.

Μόλις είπαν αυτά οί "Άγιοι, έγιναν άφαντοι. Όταν τό βράδυ ήλθε ό άνδρας μου του ανήγγειλα όλα τά γενόμενα. Μετά από τρεις ήμερες, μετά τό απόδειπνο και τήν μικρή προσευχή μας, έφάνηκαν πάλι οί "Άγιοι με σεισμό και μοϋ εΐπαν μεγαλόφωνα:

- Σοφιανή, γιατί δεν έκανες αυτό πού σε ώρίσαμε και μέλλεις νά πεθάνης μέ αιφνίδιο θάνατο;

- Έγώ λέγω τότε τοϋ ανδρός μου: Άκούς τί προστάζουν οί "Άγιοι; Αυτός άκοκρίθηκε και τους είπε: - Άγιοι Δεσπόται μου, μοϋ τά είπε όλα ή Σοφιανή, αλλά επειδή είμεθα πτωχοί και δέν έχουμε τά μέσα, φοβούμεθα δε και τήν εξουσία τοϋ κράτους, γι' αυτό δέν έκάναμε τίποτε. Επειδή όμως ορίζετε νά τόν αφιερώσουμε στον Θεό και τήν άγιωσύνη σας, από σήμερα νά γίνη δικός σας ό τόπος αυτός.

- Οί Άγιοι τοϋ εΐπαν: Αύριο τό πρωϊ θά σκάψης μέσα στον αχυρώνα και θά εϋρης μάρμαρα, σταυρούς, ακόμη και τήν Άγία Τράπεζα και θά πεισθής έτσι στά λόγια μας. Πήγαινε και στον Σουλτάνο και ζήτησε του τήν άδεια και εμεϊς θά τόν καταπείσουμε νά σας τήν δώση.

Άφοϋ εΐπαν αυτά οί Άγιοι, άνεχώρησαν. Έμεϊς όλη

εκείνη τήν νύκτα τήν περάσαμε μέ δοξολογίες στον Θεό και τό πρωϊ ανακοινώσαμε τό γεγονός στους συγχωριανούς μας και Ολοι έτρεξαν μέ σκαπτικά εργαλεία νά βοηθήσουν στο σκάψιμο. Πράγματι, εϋρήκαμε τήν Αγία Τράπεζα από λευκό μάρμαρο και άλλα εκκλησιαστικά αντικείμενα πού ήταν χωμένα. Επήραμε μέ ευκολία και τήν άδεια από τόν Σουλτάνο και άρχισε ή άνοικοδόμησις τής εκκλησίας. Έμεϊς είχαμε μερικά χωράφια, τά πουλήσαμε και αγοράσαμε διάφορα αναγκαία πράγματα για τήν εκκλησία και άφοϋ τελείωσαν οί δουλειές, μέ πατριαρχική άδεια, ήλθε ό Άγιος μητροπολίτης Κίτρους και τήν εγκαινίασε. Έμεϊς κατόπιν έφύγαμε από τό χωριό μας και εγκατασταθήκαμε στην Κωνσταντινούπολι παίρνοντας σπίτι μέ ενοίκιο. Ομως σε παρακαλώ, άγιε Πνευματικέ μου, νά πείσης τόν άνδρα μου νά μοϋ έπιτρέψη νά γίνω μοναχή για νά κλάψω τίς αμαρτίες μου αυτά τά τρία έτη πού μοϋ υποσχέθηκε ό Κύριος ότι θά μείνω ακόμη σ' αυτή τήν ζωή. Ο Πνευματικός της ακούοντας αυτά, είπε στον άνδρα της νά μή τήν εμπόδιση νά πραγματοποιήση τόν διακαή της πόθο. Εκείνος τοϋ εΐπε ότι μετά από δύο χρόνια θά πάνε μαζί στους Άγίους Τόπους νά προσκυνήσουν τά Ιερά Προσκυνήματα και νά αφιερωθούν στον Θεό.

Πράγματι, άφοϋ πούλησαν τά υπάρχοντα τους, έφυγαν για τά Ίεροσόλυμα και εκεί έξωμολογήθηκαν τά πάντα στον Πατριάρχη Σωφρόνιο. Μετά κοινώνησαν τών Άχράντων Μυστηρίων και ή μέν Σοφιανή επήγε σε μοναστήρι και έγινε μοναχή μέ τό όνομα Σωφρονία, ό δε άνδρας της επήγε σε ανδρικό και από Χρήστος έπωνομάσθηκε Χαρίτων.

* * *

Αιήγησις επιστροφής από τήν άλλην ζωή

Ἦμουν άθεη και έβριζα πολύ και φοβερά τόν Θεό. Ζοῦσα μέσα στην ντροπή και τήν πορνεία και ήμουν νεκρή στην γη. Ὅμως ό ελεήμων Θεός δεν άφησε νά χαθώ, αλλά με ώδήγησε στην μετάνοια.

Στά 1962 αρρώστησα από καρκίνο και ήμουν άρρωστη τρία χρόνια. Δέν έμεινα ξαπλωμένη, παρά εργαζόμουν και έκανα θεραπεία σε γιατρούς, ελπίζοντας νά βρω θεραπεία. Τους τελευταίους έξη μήνες είχα τελείως αδυνατίσει, τόσο πού οὔτε νερό δεν μπορούσα νά πιώ. Μόλις τό έπινα, αμέσως τό έκανα εμετό. Τότε με πήγαν στό νοσοκομείο και επειδή ήμουν πολύ ενεργητική, κάλεσαν ένα καθηγητή από τήν Μόσχα και απεφάσισαν νά με χειρουργήσουν. Μόλις μοῦ άνοιξαν τήν κοιλιά, αμέσως πέθανα. Ἡ ψυχή μου βγήκε από τό σώμα και στέκονταν ανάμεσα σέ δύο γιατρούς και έγώ με μεγάλο φόβο και τρόμο έκοίταζα τήν αρρώστια μου. Ὅλοκληρο τό στομάχι μου και τά έντερα μου ήταν προσβεβλημένα από καρκίνο. Στεκόμουν και έσκεπτόμουν γιατί είμαστε δύο; Δέν είχα ιδέα διτι υπάρχει ψυχή. Οί κομμουνιστές μας φούσκωναν και μας έδίδασκαν οτι ψυχή και Θεός δεν υπάρχουν, ότι αυτό είναι μόνο έπινόησις των παπάδων για νά ξεγελάσουν τόν λαό και τόν κρατούν σέ φόβο για κάτι πού δεν υπάρχει. Βλέπω τόν εαυτό μου πού στέκεται και τόν βλέπω πάλι επάνω στό χειρουργείο. Μοῦ έβγαλαν έξω όλα τά εντόσθια και αναζητούσαν τόν δωδεκαδάκτυλο. Ἄλλά εκεί υπήρχε μόνο πῦον, τά πάντα ήταν κατεστραμμένα και χαλασμένα, τίποτε δεν ήταν υγιές. Οί γιατροί τότε είπαν: «αυτή δεν έχει με τί νά ζήσει». Ὅλα τά έβλεπα με μεγάλο φόβο και τρόμο και πάλι σκεπτόμουν: «Πώς και από που είμαστε δύο; Στέκομαι και ταυτόχρονα είμαι ξαπλωμένη;». Οί γιατροί τότε επέ-

στρεψαν τά εντόσθια μου οπως-όπως και είπαν ότι τό σώμα μου πρέπει νά δοθή στους νέους ειδικευμένους ιατρούς για διδασκαλία και τό μετέφεραν στό άνατομεῖο και έγώ πήγαινα κοντά τους και όλο και παραξενευόμουν και σκεφτόμουν πώς και από που είμαστε δύο; Εκεί με άφησαν ξαπλωμένη, γυμνή, καλυμμένη ως τό ὕψος τοῦ στήθους με ένα σεντόνι. Μετά άπ' αυτό βλέπω ότι ήλθε ό αδελφός μου και έφερε τό μικρό μου γυιό. Ἦταν έξη χρονών και ονομαζόταν Ἄντρούσκα (Ἄνδρέας). Ὁ γυιός μου πλησίασε τό σώμα μου και με φίλησε στό κεφάλι. "Άρχισε νά κλαίη και νά λήη: «Μαμά, μαμά, γιατί πέθανες; Είμαι ακόμη μικρός, πώς θά ζήσω χωρίς εσένα; Πατέρα δεν έχω και εσύ πέθανες;». Ἐγώ τότε τόν αγκάλιασα και τόν φίλησα, άλλα αυτό δεν τό αισθάνθηκε οὔτε τό είδε, οὔτε με πρόσεξε, άλλα έκοίταζε τό νεκρό μου σώμα. "Εβλεπα επίσης πώς έκλαιγε ό αδελφός μου. Μετά άπ' αυτό, έγώ με μιας βρέθηκα στό σπίτι μου. Ἦλθε ή πεθερά μου από τόν πρώτο μου γάμο, ή μητέρα μου και ή αδελφή μου. Τόν πρώτο μου σύζυγο τόν εγκατέλειψα γιατί πίστευε στον Θεό. Τότε άρχισε ή διανομή των πραγμάτων μου. Ἐγώ ζοῦσα πλούσια και με πολυτέλεια και όλα αυτά τά απόκτησα με αδικία και τήν πορνεία. Ἡ αδελφή μου άρχισε νά άφαιρή τά πιό ώραῖα από τά πράγματα μου, ενώ ή πεθερά ζητοῦσε νά άφήση και κάτι στον γυιό μου. Ἡ αδελφή δεν έδινε τίποτε, άλλα επί πλέον άρχισε νά έμπαίξη τήν πεθερά λέγοντας: «αυτό τό παιδί δεν είναι από τόν γυιό σου και σύ δεν τοῦ είσαι τίποτε». Μετά άπ' αυτό, αυτές βγήκαν και έκλεισαν τό σπίτι. Ἡ αδελφή μου επήρε μαζί της και ένα μεγάλο μπόγο με πράγματα. Ἐνώ αυτές μάλωναν για τά πράγματα μου είδα γύρω μας νά χορεύουν και νά χαίρονται διάβολοι.

Ξαφνικά βρέθηκα στον αέρα και βλέπω σάν νά πετώ

μέ αεροπλάνο. Αισθάνομαι διττός κάποιος μέ συγκρατεί και ότi υψώνομαι δλο και πιό πολύ. Βρέθηκα πάνω από τήν πόλι Μπάρναουλ. Μετά βλέπω ότi ή πόλις χάθηκε. "Έγινε σκοτάδι. Μετά απ' αυτό άρχισε πάλι νά έρχεται φως και στό τέλος φώτισε τελείως, τό φως ήταν πάρα πολύ ισχυρό πού δεν μπορούσα νά τό δω. Μέ τοποθέτησαν σέ μαύρη πλάκα μεγέθους ένάμισυ μέτρου.

"Εβλεπα δένδρα μέ πολύ χοντρούς κορμούς και πανέμορφο ποικιλόχρωμο φύλλωμα. 'Ανάμεσα στά δέντρα υπήρχαν σπίτια και μάλιστα όλα καινούργια, αλλά δεν είδα ποιοι ζούσαν σ' αυτά. Στην κοιλάδα αυτή είδα πλούσιο πράσινο χορτάρι και σκέφθηκα: πού βρίσκομαι εγώ τώρα; "Αν βρίσκομαι στην γη, τότε γιατί δεν υπάρχουν εδώ επιχειρήσεις, εργοστάσια ούτε άλλα κτίρια, γιατί δεν υπάρχουν δρόμοι ούτε συγκοινωνία; Τί μέρος είναι έτοϋτο εδώ χωρίς ανθρώπους και ποιος τέλος πάντων ζει εδώ; Λίγο πιό πέρα είδα νά περπατάη μιá ωραία υψηλή γυναίκα μέ βασιλικά φορέματα κάτω από τά όποια έφαινοντο τά δάκτυλα των ποδιών. Περπατούσε τόσο ανάλαφρα πού από τά πόδια δεν λύγιζε ούτε τό χορτάρι. Κοντά της πήγαινε ένας νεαρός πού είχε ύψος ώς τους ώμους της. Είχε κρυμμένο τό πρόσωπο του μέ τά χέρια του και για κάτι έκλαιγε πολύ και πικρά παρακαλούσε, αλλά για ποιο λόγο δεν μπορούσα ν' ακούσω. Σκέφθηκα διττός είναι ό γυιός της και μέσα μου διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν τον λυπάται και δεν τοϋ έκπληρώνη τό αΐτημα. (Σημείωσις: Από Όλα φαίνεται ότi αυτός ό νεαρός ήταν άγγελος φύλακας αυτής της νεκρής γυναικός. Φαίνεται επίσης πόσο ενδιαφέρονται οι "Άγιοι Άγγελοι για εμάς και τις ψυχές μας, αλλά έμεϊς δεν τό βλέπουμε. Παραπέρα φαίνεται και αυτών τό αίτημα είναι ανεκπλήρωτο, αν ό θάνατος μας βρή αμαρτωλούς και αμετανόητους).

Όταν αυτοί μέ πλησίασαν, ό νεαρός έπεσε μπροστά στα πόδια της και άρχισε νά τήν παρακαλή έντονότερα και νά οδύρεται και νά της ζητή κάτι. 'Εκείνη κάτι τοϋ απάντησε, αλλά δεν μπόρεσα νά καταλάβω τί. (Σημείωσις: Είχα τήν ευκαιρία και από άλλες πηγές νά γνωρίσω πώς και πόσο πικρά κλαίει ό Άγιος Άγγελος φύλακας, όταν αυτός πού τοϋ δόθηκε για φύλαξι δεν υπακούει στην αγία Εκκλησία και στην αγία πίστι χάνοντας τήν ψυχή του για πάντα). Όταν αυτοί μέ πλησίασαν, ήθελα νά τήν ρωτήσω: «Πού βρίσκομαι;». Τήν στιγμή εκείνη ή γυναίκα αυτή έσταύρωσε τά χέρια στό στήθος, ύψωσε τά μάτια προς τον ουρανό και είπε: **«Κύριε, ποϋ θά πάη αυτή έτσι;»**. Έγώ τότε έτρεμα και μόλις τώρα κατάλαβα ότi είχα πεθάνει, ότi ή ψυχή μου βρισκόταν στον ουρανό και τό σώμα μου έμεινε στην γη. Τότε άρχισα νά κλαίω και νά οδύρομαι και ακούω φωνή πού λέει: **«επιστρέψτε την στην γη για τις αγαθοεργίες τοϋ πατέρα της»**. Άλλη φωνή απάντησε: **«βαρέθηκα τήν αμαρτωλή και διεφθαρμένη ζωή της. Έγώ ήθελα νά τήν εξαφανίσω από προσώπου της γης χωρίς μετάνοια, αλλά μέ παρακάλεσε γι' αυτήν ό πατέρας της. Αείξτε της τό μέρος για τό όποιο αξίζει»**.

Αμέσως βρέθηκα στον Άδη. Τότε άρχισαν νά έρπουν μέχρι εμένα φοβερά πυρακτωμένα φίδια μέ μακριές γλώσσες πού ξερνούσαν φωτιά και άλλες αποκρουστικές βρωμιές. Η βρώμα ήταν αβάσταχτη. Αυτά τά φίδια τυλίχθηκαν γύρω μου και ταυτόχρονα από κάπου παρουσιάσθηκαν σκουλήκια χοντρά ίσαμε τό δάχτυλο μέ ουρές πού κατέληγαν σέ βελόνες και άγγιστρα. Αυτά έμπαιναν σέ όλα τά ανοικτά μου μέρη, στα αυτιά, στα μάτια, στην μύτη κ.λ.π. και έτσι μέ βασάνιζαν και εγώ έκραύγαζα όχι μέ τήν φωνή μου. Άλλα εκεί δεν υπήρχε από πουθενά ούτε βοήθεια, ούτε έλεος από κανέναν. Έκει είδα πώς

παρουσιάστηκε ή γυναίκα πού πέθανε από άμβλωσι και άρχισε νά παρακαλή τόν Κύριο γιά έλεος. Αυτός της απάντησε: «Έσύ στην γη δεν με αναγνώριζες, σκότωναε τά παιδιά στην κοιλιά σου καί επί πλέον έλεγεε στους ανθρώπουε: Δεν πρέπει νά γεννάτε παιδιά, τά παιδιά είναι περιττά. Σε μένα δέν υπάρχουν, δέν υπάρχουν περιττά. Σέ μένα υπάρχουν τά πάντα καί γιά Ολουε αρκετά». Σε μένα ό Κύριουε είπε: *«Έγώ σον έδωσα την αρρώστια γιά νά μετανοήσεε, άλλα σύ μέ έβριζεε ωε τό τέλος της ζωής καί δέν μέ αναγνώριζεε καί γιά τόν λόγο αυτό καί έγώ δέν σε αναγνωρίζω. Όπωε στην γη έζησεε χωρίε Θεό, έτσι καί εδώ θά ζήσεε!»*.

Ξαφνικά όλα μεταστράφηκαν καί έγώ κάπου επέταξα. Ή βρώμα χάθηκε, χάθηκε καί ό δυνατός όδυρμόε καί έγώ ξαφνικά είδα τήν εκκλησία μου πού ένέπαιζα. "Ανοιξε ή πύλη καί από αυτήν βγήκε ό ιερέασ ντυμένοε στά άσπρα. Αυτός στεκόταν μέ σκυμένο τό κεφάλι καί κάποια φωνή μέ ερωτά: «Ποιοε είναι αυτόε;». Έγώ απάντησα: «Ό ιερέασ μαε». Έσύ έλεγεε ότι είναι χαραμοφάηε, αυτόε δέν είναι χαραμοφάηε, άλλα πραγματικόε ποιμένοε' δεν είναι μισθοφόροε. Γνώριζε πώε αν καί είναι κατά τόν βαθμό μικρόε, συνηθισμένοε ιερέασ, υπηρετεί εμένοε' μάθε ακόμη καί τοϋτο: "Αν δέν σοϋ διάβαση αυτόε τήν ευχή της έξομολογήσεωε, έγώ δέν θά σε συχωρήσω». Τότε άρχισα νά παρακαλώ: «Κύριε, γύρισε με στην γη, έχω ένα μικρό γυιό». Ό Κύριουε είπε: «Ξέρω ότι έχειε μικρό γυιό, είναι κρίμα γι' αυτόν». «Κριμα», απάντησα έγώ. Τότε εκείνοε αποκρίθηκε: *«Έγώ σαε λυπούμαι όλους καί τρειε φορέε σαε λυπούμαι. Όλουε σαε περιμένοε πότε θά ξυπνήσετε από τό αμαρτωλό όνειρο, νά μετανοήσετε καί νά έλθετε στον εαυτό σαε»*.

Έδώ τώρα εμφανίσθηκε εκ νέου ή Μητέρα τοϋ Θεοϋ ή Θεοτόκοε πού ενωρίτερα τήν αποκαλούσα γυναίκα και

πήρα τό θάρροε νά τήν ρωτήσω: «Υπάρχει εδώ σε εσάε παράδεισοε;». 'Αντί γιά απάντησε μετá απ' αυτές τίε λέξειε, ξαναβρέθηκα στην κόλασε, στον Άδη. Τώρα ήταν χειρότερα απ' ό,τι τήν προηγούμενη φορά. "Έτρεξαν ολόγυρα μου οί δαίμονεε μέ καταλόγουε καί μοϋ έδειχναν τά αμαρτήματα μου καί έφώναζαν: *«Έσύ μαε υπηρετήσεε Όταν ήσουε στην γη»*. "Άρχισαν νά διαβάζουε τά αμαρτήματα μου" όλα τά έργα μου πού ήταν γραμμένοε μέ μεγάλα γράμματα καί έννοιωσα φοβερό φόβο. Από τά στόματα τουε έβγαινε φωτιά. Οί δαίμονεε μέ κτυπούσαν στό κεφάλι. Πάνω μου έπεφταν καί κολλούσαν πυρακτωμένοε σπίθεε από φωτιά καί μέ έκαιγαν. Γύρω μου άκούονταν φοβερόε θρήνοε καί κοπετόε πολλών ανθρώπων.

Όταν τό πϋρ έδυνάμωνε έβλεπα τά πάντα γύρω μου. ΟΙ ψυχέε είχαν φοβερή όψη" ήταν σακατεμένοε μέ τεντωμένοε λαιμούε καί πρισμένοε μάτια' μοϋ έλεγαν ότι «είσαι συντρόφισσα» (φαίνεται ότι ήταν κομμουνίστριεε) καί είσαι υποχρεωμένοε νά ζήσεε μαε. Όπωε έσύ έτσι καί εμείε, όταν είμασταν στην γή, δέν αναγνωρίζαμε τόν Θεό, τόν βρίζαμε καί κάναμε κάθε κακό, τήν πορνεία, τήν υπερηφάνεια καί άλλα καί ποτέ δέν μετανοήσαμε. Όσοι αμάρτησαν, άλλα μετανόησαν, πήγαιναν στην εκκλησία, προσεύχονταν στον Θεό, ελεούσαν τουε πτωχούε καί βοηθούσαν όσουε βρίσκονταν σε ανάγκη καί κακοτυχία, αυτοί εκεί πάνω»' (Σημείωσιε: δηλαδή στον παράδεισο, τόν όποιο αυτοί εδώ δέν ήθελαν οϋτε νά μνημονεύσουε).

Έγώ φοβήθηκα φοβερά από αυτά τά λόγια, μοϋ φαινόταν Οπ ήδη βρισκόμouνα εδώ στον Άδη ολόκληρη ζωή καί αυτοί μοϋ λένε ότι θά ζήσω μαε τουε αιώνια.

Μετá από αυτό εμφανίσθηκε εκ νέου ή Θεοτόκοε Μαρία και έγινε φωε, οί δαίμονεε τράπηκαν σε φυγή καί

οί ψυχές πού έβασανίζοντο στην κόλασι, άρχισαν νά φωνάζουν και νά τήν ικετεύουν για έλεος: «Ουράνια Βασίλισσα, μή μας αφήνης εδώ» ή φώναζαν' «Καιγόμαστε Κυρία Θεοτόκε και δεν υπάρχει σταγόνα νερό». Εκείνη έκλαιγε και μέσα από τό κλάμμα έλεγε: *«Όσο ζούσατε στην γη, δεν με αναγνωρίζατε και δεν μετανοούσατε για τίς αμαρτίες στον Υίο μου και Θεό σας και εγώ τώρα δεν μπορώ νά σας βοηθήσω, δεν μπορώ νά παραβώ τήν επιθυμία του Υιού μου και εκείνος δεν μπορεί τήν επιθυμία του Πατέρα Του. Βοηθώ μόνο αυτούς για τους όποιους παρακαλούσαν οί συγγενείς και για τους οποίους προσεύχεται ή Αγία Εκκλησία»*. Μετά απ' αυτό, έμεις αρχίσαμε νά υψωνόμαστε και από κάτω αναδίδονταν δυνατές κραυγές φωνών: «Κυρία Θεοτόκε, μή μας αφήνης».

Ξανά υπήρχε σκοτάδι και εγώ βρέθηκα στην ίδια πλάκα. Σταυρώνοντας τά χέρια στό στήθος ή Θεοτόκος ύψωσε τά μάτια στον ουρανό και άρχισε νά προσεύχεται λέγοντας: «Τί νά κάνω με αυτήν, ποϋ νά τήν βάλω;». Μιά φωνή απάντησε: «"Αφησε της από τά μαλλιά».

Τότε ή Θεοτόκος έφυγε ήσυχα, ή πόρτα της μισάνοιξε έτσι πού πίσω απ' αυτήν δεν έβλεπα τίποτε. Κατόπιν επέστρεψε κρατώντας τά μαλλιά μου στά χέρια της και από κάπου εμφανίσθηκαν δώδεκα άμαξες χωρίς τροχούς' έκινούντο σιγά και εγώ τίς ακολουθούσα. Ή Θεοτόκος μου έδωσε τά μαλλιά, αλλά δέν αντιλήφθηκα εγώ διτι μέ άγγιξε. "Ακουσα μόνο, όταν είπε διτι ή δωδέκατη άμαξα δέν έχει πάτο. Φοβόμουν νά καθίσω σ' αυτήν, αλλά ή Θεοτόκος μέ έσπρωξε στην γή απ' αυτήν.

Μετά απ' αυτό εγώ συνήλθα και ενσυνείδητα καθόμουν και έκοίταξα. Ήταν μιάμισυ ή ώρα τό απόγευμα. Μετά από εκείνο τό φως πού είδα εκεί, όλα στην γή μου έφαίνοντο άσχημα και δέν μου άρεσε πού ήμουν στην

γή, άλλα τί νά κάνω. Τώρα, είπα μόνη μου στην ψυχή μου: «Πήγαινε στό σώμα». Τότε βρέθηκα πάλι στό νοσοκομείο και επήγαμε στό ψυγείο πού έφύλαγαν τά πτώματα. Αυτό ήταν κλειστό, αλλά εγώ μπήκα μέσα, χωρίς εμπόδιο και είδα τό νεκρό μου σώμα. Τό κεφάλι μου ήταν γυρισμένο λίγο προς τά πλάγια, ενώ ή μέση μου πιεζόταν από άλλους νεκρούς. Μόλις ή ψυχή μου μπήκε στό σώμα, αμέσως αισθάνθηκα ισχυρό ψϋχος. Κάπως απελευθέρωσα τήν πιεσμένη μέση μου, διπλώθηκα και έσφιξα τά γόνατα μέ τά χέρια. Τήν στιγμή εκείνη, έβαλαν μέσα τό νεκρό σώμα κάποιου άνθρωπου και όταν άναψαν τό φως, μέ είδαν σχυμμένη, ενώ εκείνοι συνήθως βάζουν Όλους τους νεκρούς μέ τό πρόσωπο προς τά πάνω. Βλέποντας με έτσι οί νοσοκόμοι φοβήθηκαν και από τόν φόβο τους σκορπίσθηκαν. Επέστρεψαν μέ δύο γιατρούς, πού αμέσως διέταξαν νά ζεσταθή τό μυαλό μου μέ λάμπες. Στο σώμα μου υπήρχαν οκτώ τομές (μάθαιναν πάνω σ' αυτό) τρείς στό στήθος και οί υπόλοιπες στην κοιλιά. Δύο ώρες μετά τό ζέσταμα του κεφαλιού, άνοιξα τά μάτια και μόλις μετά από δώδεκα ήμερες έμίλησα.

Τό πρωϊ μου έφεραν πρωινό, τηγανίτες μέ βούτυρο και καφέ (Ήταν ήμερα νηστείας), άλλα δέν ήθελα νά φάω και τους είπα ότι δέν θά φάω. Οί νοσοκόμοι έφυγαν πάλι και όλοι στό νοσοκομείο άρχισαν νά μέ προσέχουν. Ήλθαν οί γιατροί και μέ ρώτησαν γιατί δέν θέλω νά φάω. Τους απάντησα: «Καθίστε και θά σας διηγηθώ τί είδε ή ψυχή μου. "Όποιος δέν νηστεύει τίς ήμερες τής νηστείας, αυτός θά φάγη βρωμερά και σιχαμερά πράγματα. Γι' αυτό δέν θά φάω σήμερα, όπως και σ' όλες τίς νηστείες δέν θά άρτυθώ. Οί γιατροί από τήν έκπληξι, τήν μία κοκκίνιζαν, τήν άλλη κιτρινίζαν και οί ασθενείς μέ άκουγαν προσεκτικά. Κατόπιν συγκεντρώθηκαν πολλοί γιατροί και εγώ τους είπα ότι τίποτε πλέον δέν μέ πονά-

ει. Τότε άρχισε νά έρχεται σέ μένα κόσμος και μάλιστα πολύς και εγώ σέ άλλους διηγόμουν και έδειχνα τίς πληγές. Ή αστυνομία άρχισε νά διώχνη τόν κόσμο και μένα μέ μετέφεραν σέ άλλο νοσοκομείο. Έκεϊ ανάρρωσα τελείως και παρεκάλεσα τους γιατρούς νά μοϋ γιατρέψουν, δσο τό δυνατόν ενωρίτερα τίς τομές, πού μοϋ έκαναν μαθαίνοντας επάνω μου. Τότε μέ έβαλαν πάλι στό χειρουργικό τραπέζι και , όταν οί γιατροί άνοιξαν τήν κοιλία, μοϋ εΐπαν: «Γιατί χειρουργήσαν τελείως υγιή άνθρωπο;». Έγώ τότε τους ερώτησα: «Ποια εΐναι ή αρρώστια μου;». Αυτοί μοϋ απάντησαν: «Τά εντόσθια σας εΐναι υγιή και καθαρά, όπως του παιδιοϋ». Τους εΐπα ότι τά μάτια μου ήταν δεμένα κατά τήν διάρκεια της εγχείρησης, αλλ' ότι, παρ' όλα αυτά, είδα τό εσωτερικό μου στον καθρέπτη τοϋ νταβανιοϋ. Ήλθαν και οί γιατροί πού έκαναν τήν εγχείρησι και, όταν πλησίασαν, εΐπαν: «Ποϋ εΐναι ή αρρώστειά της; Τά εντόσθια της ήταν όλα διαλυμένα και προσβεβλημένα από τόν καρκίνο και τώρα εΐναι τελείως υγιή». Τους απάντησα: *«Ο Κύριος ό Θεός φανέρωσε τό έλεος του επάνω σέ μένα τήν αμαρτωλή, για νά ζήσω ακόμη και μαρτυρήσω στους άλλους ο,τι είδα και δ,τι μοϋ συνέβη. Έκεϊνος ό Κύριος ό Θεός επήρε ο,τι κατεστραμμένο ήταν μέσα μου και μοϋ τά έδωσε υγιή' σέ Όλους θά τό διηγούμαι, ώσπου νά πεθάνω.* Κατόπιν είπα στον γιατρό: «Βλέπεις πώς γελαστήκατε;». Και εκείνος απάντησε Οτι: «τίποτε δέν ήταν υγιές μέσα σου». «Τί νομίζετε τώρα;» τόν ερώτησα εγώ. Απάντησε: «Σέ αναγέννησε ό Υπέρτατος». Τότε τοϋ απάντησα: *«Αν πιστεύετε σ' Αυτόν, κάντε τόν σταυρόν σας και παντρευθήτε στην εκκλησία».* Ό γιατρός κοκκίνησε γιατί ήταν εβραίος. Πρόσθεσα ακόμη: *«Γίνου αρεστός στον Κύριο και Θεό».*

Κατόπιν άφησα τό νοσοκομείο, κάλεσα τόν ιερέα

πού ενωρίτερα ένέπαιζα και τοϋ έκανα επιθέσεις, αποκαλώντας τον χαραμοφάη. Τοϋ διηγήθηκα όλα, όσα μοϋ συνέβησαν, έξωμολογήθηκα και μετέλαβα των Άγίων τοϋ Χριστου Μυστηρίων. Τόν κάλεσα και ευλόγησε τό σπίτι μου, γιατί ως τώρα σ' αυτό βασίλευε ή αμαρτία, ή μικρότητα, τό μεθύσι, ό εμπαιγμός και ή μάχη.

Τώρα εγώ ή αμαρτωλή Κλαυδία πού είμαι 40 χρονών, μέ τήν βοήθεια τοϋ Θεοϋ και της Ουρανίας Βασίλισσας, ζω χριστιανικά. Πηγαίνω τακτικά στην εκκλησία, στον ναό τοϋ Θεοϋ και ό Κύριος μέ βοηθεΐ. Άπ' όλες τίς μεριές τοϋ κόσμου μέ επισκέπτονται άνθρωποι και εγώ διηγούμαι σέ όλους όσα μοϋ συνέβησαν, είδα και άκουσα. Μέ τήν βοήθεια τοϋ Θεοϋ, τους δέχομαι όλους, διηγούμαι σέ όλους τί ήμουν πρίν, τί μοϋ συνέβη τώρα και για ποιο λόγο είμαι τώρα πιστή.

"Ας εΐναι δοξασμένος ό Κύριος ό Θεός μας! Όλους τους συμβουλεύω νά προσέχουν πώς ζουν, γιατί πράγματι υπάρχει άλλος κόσμος και άλλη ζωή και ότι ό καθένας θά δώση λόγο για τά γήϊνα έργα του και ότι ανάλογα μέ αυτά θά έχη πλήρως δίκαια ανταμοιβή ή τιμωρία και μάλιστα αιώνια.

Νά ζήτε όλοι χριστιανικά και κατά Θεόν. Αμήν.

Μεγάλη ή ωφελεία από τὰ Σαρανταλείτουργα

Τό αξιοπρόσεκτο γεγονός πού ακολουθεί σέ ελαφρά διασκευή της γλώσσης τό αναφέρει ό διακριτικότετος ασκητής Δανιήλ Κατουνακιώτης σέ επιστολή του προς τόν Άλέξανδρον Μωραϊτίδη. "Έχει δε ώς έξης:

"Ένας γνωστός του και ενάρετος οίκογενιάρχης από τήν Σμύρνη, πού τόν έλεγαν Δημήτριο, άφοϋ κατάλαβε τό τέλος του κάλεσε τόν υϊόν του Γεώργιο, ό μόνος ευσεβής, διότι τά άλλα τρία του παιδιά και ή γυναίκα του ζοϋσαν μέ κοσμικότητα, και του απεκάλυψε όσα ακολουθούν, και τά όποια ό υιός του ό πιστός φανέρωσε εις τόν π. Δανιήλ.

Άφοϋ ό πατέρας μου έφθασε εις τό τέλος αυτής της ζωής και έγνώρισε τήν ημέρα τοϋ θανάτου του, εκείνην τήν ήμερα εκάλισε ένα σεβάσμιο ιερέα, πού τόν έλεγαν Δημήτριο, άνθρωπον πολύ άπλόν και ενάρετον, εις τόν όποιον μέ πολλή ευλάβεια είπε" «έγώ πνευματικέ μου πάτερ, σήμερα πεθαίνω, και παρακαλώ οδήγησε με σέ αυτήν τήν κρίσιμη στιγμή τί οφείλω νά πράξω; ό δε ιερεύς γνωρίζοντας τήν θεάρεστον ζωήν τοϋ πατέρα μου και ότι ήταν σέ όλα έτοιμος, διότι είχαν προηγηθή τά πραγματικά εφόδια, δηλαδή έξομολόγησις, εύχέλαιο, συχνές ιερές μεταλήψεις, επειδή ένεκα πού διετέλεσε πολλές ήμερες άρρωστος μεταλάμβανε συνεχώς από τά άχραντα μυστήρια τοϋ Χρίστου, τόν υπέδειξε ένα ακόμη νά κάμη' *«εάν ήταν εύκολο νά δώσης εντολή νά σου κάμουν μετά τόν Θάνατο τον ένα τακτικόν 40λείτουργον στό όνομα σου, τό όποιο νά εκτέλεση κάποιος ιερεύς μακράν της πόλεως»* έγώ δέ αν και άπορος έδωσα ύπόσχεσι, ότι μέ πολύ προθυμία θά εκτελέσω αυτό, άρκει μόνον νά λάβω τήν ευχή του, τήν οποία και επήρα.

Αυτά άφοϋ άκουσε και ευχαριστηθείς ό πατέρας μου

μέ προσκάλεσε μέ πολλή συγκίνησι και δάκρυα, και μέ παρεκάλεσε νά τόν κάμω μετά τόν θάνατο του ένα 40-λείτουργον.

Μετά από διάστημα δύο ωρών απέθανε ό αείμνηστος πατέρας μου και αμέσως προσκάλεσα τόν ιερέα Δημήτριο, χωρίς νά γνωρίζω ότι ό ίδιος είχε υποβάλλει τό ζήτημα τοϋ 40λείτουργου εις τόν πατέρα μου, και λέγω εις αυτόν. Επειδή ό πατέρας μου μοϋ έδωσε εντολή νά τόν κάμω ένα τακτικό 40λείτουργο έξω της πόλεως και επειδή ή αιδεσιμότης σου ησυχάζεις εις τόν έξω της πόλεως ναϊσκο των Άγιων Αποστόλων, δι' αυτό σέ παρακαλώ νά λάβης τόν κόπον και νά φροντίσης τήν εκτέλεσι αυτοϋ και έγώ θά πληρώσω τόν κόπον σου και τά σχετικά μέ τά έξοδα τοϋ ιεροϋ Ναοϋ. Ό ιερεύς όταν άκουσε αυτά μοϋ απάντησε μέ δάκρυα στα μάτια. Έγώ, αγαπητέ μου Γεώργιε, έχω δώσει σήμερα στον πατέρα σου τήν γνώμη αύτη, και οφείλω όσο ζώ νά τόν μνημονεύω πάντοτε.

Έγώ δε γνωρίσας τήν πολλή ευλάβεια τοϋ ιερέως και τήν εκτίμησι τήν οποίαν είχε προς τόν πατέρα μου επέμενα παρακαλώντας και έτσι τόν έπεισα νά δεχθή τήν πρότασΐ μου, και επήγε στό σπίτι του, προς τήν πρεσβυτέρα και τίς κόρες του και λέγει προς αυτές" έγώ επειδή θά κάνω τακτικόν 40λείτουργον στό όνομα τοϋ καλοϋ εκείνου ευεργέτου μου Δημητρίου, δι' αυτό επί 40 ήμερες νά μή μέ περιμένετε εδώ, διότι θά ησυχάζω συνέχεια εις τόν ιερόν Ναόν των Αγίων Αποστόλων, για νά εξακολουθώ τακτικώτατα τό 40λείτουργο, και έτσι επήγε και άρχισε μέ ευλάβεια και προθυμία τό 40λείτουργον. "Έγιναν 39 Θείες Λειτουργίες καλώς, τήν παραμονή δέ της τελευταίας, Σάββατο βράδυ, ξαφνικά παρουσιάστηκε σφοδρός πονόδοντος στον ιερέα και αναγκάστηκε τήν νύκτα νά έλθη μέ πόνους στό σπίτι του, και προσκάλεσε ή πρεσβυτέρα τόν κουρέα και τοϋ έβγαλε τό σάπιο δόντι

καί έτσι ἐγλύτωσε ἀπό τους πόνους. Λόγω όμως πού ἐτρεχε αἷμα ἀπεφάσισε νά συμπλήρωση τήν τελευταία Θεία Λειτουργία τήν επομένη.

Ὁ Γεώργιος όμως μή γνωρίζοντας τήν πάθησι τοῦ ιερέως τήν παραμονήν ἐκείνη ετοίμασε, μέ δάνειο, τό ὀφειλόμενον ποσόν, γιά τόν κόπον τοῦ ιερέως μέ σκοπό νά τό ἐπιδώση τήν επομένη. Κατά τά μεσάνυκτα όμως ἐκείνου τοῦ Σαββάτου, ἐσηκώθηκα νά προσευχηθῶ. Προσευχόμενος δέ μέ πολλή κατάνυξι και ἀφοῦ κουράστηκα ἐκάθησα στό κρεβάτι καί ἀρχισα νά ἐνθυμούμαι τίς ἀρετές τοῦ πατέρα μου καί τις παρεκτροπές καί παιδικές μου παρακοές πού εἶχα κάνει κατά καιρούς, καί συνάμα ἔλεγα στον εαυτό μου, ἀραγε ὠφελεί τό 40λείτουργον τήν ψυχήν τοῦ κεκοιμημένου ἢ χάριν μικρῆς ἀνακουφίσεως ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ αὐτό ἔχει συστήσει; Αὐτά σκεπτόμενος μέ πόνο ψυχῆς καί δάκρυα, καί ἐκζητώντας τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μοῦ φάνηκε ὅτι κοιμήθηκα λίγο, καί ἀμέσως βρέθηκα σέ μιά πεδιάδα ωραιότατη, της ὁποίας ἡ ὁμορφιά ἦταν ἀπερίγραπτος, μή ἔχουσα σύγκρισι μέ τά εὐχάριστα τοῦ κόσμου. Ἐνῶ εὐρισκόμουν ἐκεῖ μοῦ ἐπήλθε φόβος πολὺς, πού υπαγορευόταν ἀπό τήν συνειδησί μου, ἐπειδή ἐγνώρισα τόν εαυτό μου ἀκατάλληλον διά τήν ἐκεῖ ἀπόλαυσι. Καί ἐνῶ διατελοῦσα κάτω ἀπό αὐτήν τήν ἀμηχανία, μέ ἦλθε θάρρος καί εἶπα εἰς τόν εαυτόν μου, μιά καί ὁ Πανάγαθος Θεός ηθέλησε νά μέ φέρῃ ἐδῶ ἴσως ἢ ἀγαθότητα Του μέ ἐλέησι καί στην συνέχεια μετανοήσω, διότι ὅπως βλέπω εὐρίσκομαι μαζί μέ τό σῶμα μου.

Αὐτά συζητώντας μέ τόν εαυτό μου καί παρηγορηθεῖς, εἶδα μικρό φῶς διαυγέστατο, καί ἀφοῦ ἐπήγα προς τό μέρος ἐκεῖνο, εἶδα μέ ἀνέκφραστη ἐκπληξι τήν ἀπερίγραπτη ἐκείνη ωραιότητα τοῦ ἀέραντου δάσους, πού ἀπόπνεε ἀρρητη εὐωδία. Ὡ ποία μακαριότης ἀναμένει ἐκείνους πού ζουν ἐνάρετα εἰς τόν κόσμον;

Ἄναθεωρώντας δέ μέ μεγάλη ἐκπληξι καί χαρά τήν ὑπερκόσμια ἐκείνη ωραιότητα εἶδα ἕνα ωραιότατο παλάτι... ὅταν δέ πλησίασα κοντά βλέπω μέ πολλή ἀγαλλίασι τόν πατέρα μου Δημήτριον, λαμπροφόρο καί γεμάτον ὅλο φῶς, ὁ ὅποιος ἐστέκετο μπροστά σέ ἐκείνη τήν πόρτα τοῦ παλατιοῦ, καί ἀφοῦ μέ ἀτένισε μέ πατρική στοργή καί τήν γνωστή του ἐπιείκεια και πραότητα, μοῦ εἶπε' πῶς ἦλθες ἐδῶ παιδί μου; ἐγώ δέ τόν ἀπῆντησα, και ἐγώ, πατέρα μου, ἀπορώ, διότι ὅπως βλέπω δέν εἶμαι ἀξίος διά τόν τόπο. Ἄλλά πές μου, πατέρα μου, πῶς εὐρίσκεισαι ἐδῶ καί σέ ποιόν ἀνήκει τό παλάτι αὐτό; Ἐκεῖνος δέ μέ πολλή φαιδρότητα μοῦ εἶπε" *«Ἡ ἀκρα τον Σωτήρος ημῶν ἀγαθότης διά πρεσβειῶν τῆς Κυρίας ημῶν Θεοτόκον, εἰς τήν ὁποίαν εἶχα, ὅπως εἶναι γνωστόν, μεγίστην ἐνλάβειαν, μέ ἤξιωσε νά καταταχθῶ εἰς τό μέρος αὐτό. Εἰς αὐτό δέ τό παλάτι ἠθέλον εἰσελθῆ σήμερον, ἀλλ' ἐπειδή ὁ οἰκοδόμος αὐτοῦ ἐβγάλε σήμερον τό δόντι του καί δέν ἐτελείωσαν αἱ 40ντα ἡμέραι τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ, δι' αὐτό ἀνῆλθον θά εἰσελθῶ»*.

"Ὅταν εἶδα καί ἀκουσα αὐτά ἐγώ ὁ ἐλάχιστος ἐξὑπνησα μέ ἐκπληξι καί γεμάτος δάκρυα ἐθαύμαζα δι' ὅσα εἶδα. Ὅλη ἐκείνη τήν νύκτα ἐμείνα ἀϋπνος εὐχάριστων και δοξολογῶν τόν Πανάγαθον Θεόν... Τήν ἐπόμενη ἡμέρα ἐπήγα εἰς τόν ἱερέα Δημήτριον και τόν εὐρήκα νά κάθεται, ὁ ὅποιος ἀφοῦ μέ ἐδέχθηκε μέ χαρά μοῦ εἶπε' νά και ἐγώ πρό ὀλίγου ἐβγήκα ἀπό τήν λειτουργία, τελειώσας εὐτυχῶς τό 40λείτουργον. Αὐτό δέ εἶπε διά νά μή μέ λυπήσι, διότι ἐμποδίστηκε μιά ἡμέρα ἢ λειτουργία, τήν ὁποίαν βέβαια ἠθέλε πρόσθεση τήν επομένη. Τότε ἐγώ ἀρχισα νά διηγούμαι εἰς τόν ἱερέα τά ὅσα εἶδα μέ λεπτομέρεια καί πολλή συγκίνησι, και ὅταν ἐφθασα εἰς τήν ἐξαγωγή τοῦ δοντιοῦ καί ὅτι τήν επομένη θά τελειωθῆ ἢ οἰκοδομή καί θά εἰσελθῆ ὁ πατέρας μου εἰς τό παλάτι,

τότε ο ιερέυς κατεληφθείς από θαυμασμό έβόησε' εγώ, αγαπητέ μου Γεώργιε, είμαι ο οικοδόμος εκείνος...

Αυτά ο πατήρ Δανιήλ τά έβεβαίωσε και από τόν πατέρα Δημήτριον τόν όποιον έπεσκέφθη, ο όποιος π. Δημήτριος μέ παρεκάλεσε όπως γράψω ακριβώς τήν ώφελιμωτάτην αυτήν διήγησιν. Τό γεγονός αυτό έλαβε χώραν αρχάς τοῦ 20ου αιώνας.

* * *

"Όρασις ωφέλιμος Πέτρου Μοστράτον

Ότε ήλθον εις Πάρον και έ'γινα μοναχός και κατόπιν Ίερέυς και Πνευματικός, γράφει ο πατήρ Φιλόθεος Ζερβάκος, μετέβαινα μέ τήν εύλογίαν τοῦ Γέροντος μου Ιεροθέου και τήν άδειαν τοῦ τότε Μητροπολίτου Παροναξίας κυροῦ Ιεροθέου εις τάς πόλεις, κώμας και χωριά τών νήσων Πάρου και Νάξου και έξωμολόγουν τους πιστούς και έκήρυττον τόν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Κατά τό έτος 1917-1918 μεταβάς εις τήν χώραν Παροικιάν, φιλόχριστός τις, ονόματι Πέτρος Μοστράτος, μέ έκάλεσε εις τόν οίκον του και άφοῦ έξομολογήθη αυτός και ή κυρία του μοί έδιηγήθη τήν κατωτέρω κατασκευτικήν όρασιν, τήν οποιάν έγραψα διά νά δημοσιεύσω προς ώφέλειαν τών πιστών αναγνωστών χριστιανών. Εΐχον μοί είπε δύο τέκνα, ένα υίόν και μίαν θυγατέρα. Έφρόντισα ώς πατήρ και τά έμαθα γράμματα και άφοῦ έτελείωσαν τό Γυμνάσιον απεφάσισα νά τά στείλω και τά δύο νά σπουδάσουν εις Αθήνας εις τό Πανεπιστήμιον. Ή κόρη, καιτοι μικρότερα κατά δύο έτη, υπερτερεί κατά πολλά τόν άδελφόν της εις τά γράμματα, εις τήν έπιμέλειαν, εις τήν αγάπην, εύσέβειαν, πίστιν, σύνεσιν, φρόνησιν και λοιπάς άρετάς" όταν της έπρότεινα νά υπάγη εις τό Πανεπιστήμιον μέ τόν άδελφόν της, μοί είπεν: Πάτερ μου, πάντοτε εις όλα σοῦ έκανα υπακοή, εις αυτό

δέν θά σοῦ κάμω. Μέ άρκοῦν τά γράμματα πού έμαθα. Έγώ θέλω κόρη μου, της είπα, νά σέ στείλω νά γίνης επιστήμων. Και εγώ πάτερ μου, μέ απήντησε, θεωρώ ότι μεγαλύτερα επιστήμη εις ένα κορίτσι δέν εΐναι άλλη από τοῦ νά φυλάξη τήν εντολήν τοῦ Θεοῦ, ήτις λέγει: «*Τίμα τόν Πατέρα σου και τήν μητέρα σου, ίνα εν σοι γένηται*», νά αγαπήση τους γονείς της, νά τους υπηρετήση και βοηθήση εις τό γήρας των, όταν δέν έχουν άλλο παιδί ώς ύμεΐς, οί όποιοι τόσο έκοπιάσατε δι' έμέ και όταν ήμην εις τήν κοιλίαν της μητέρας, και όταν ήμην νήπιον και κατόπιν μικρό κορίτσι και μέχρι τώρα. Είμαι αδύνατον νά σας αφήσω και μάλιστα τώρα πού έγηράσατε.

Βλέπων τήν έπιμονήν της, τήν άφησα και βλέπων τήν αγάπην και άφοσίωσιν, τήν περιποιησιν και τήν φροντίδα πού είχε και εις έμέ και εις τήν μητέρα της έχαιρόμεθα και ένομίζαμε ότι είμεθα ευτυχείς και θά είμεθα διά πάντα, και πολλοί μας έμακάριζον, ότι είχαμεν τοιαύτην χαριτωμένην κόρην, και έλησμονήσαμεν οτι ή χαρά και ή ευτυχία ή διαρκής δέν είναι εις τόν παρόντα πρόσκαιρον βίον, άλλ' εις τήν μέλλουσαν ζωήν.

Δέν παρήλθε πολύς καιρός και ήσθένησε σοβαράν ασθένειαν και οί ιατροί άπεφάνθησαν ότι θά άποθάνη. Ή χαρά μας μετεβλήθη εις λύπην άφατον. Εις τήν άπελπισίαν μου κατέφυγον εις τήν ταχυνήν βοήθειαν, εις τήν ελπίδα και προστασίαν και καταφυγήν τών Χριστιανών, τήν Ευσπλαχνικωτατην Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τήν Παναγίαν τήν Μεγαλόχαριν Εύαγγελίστριαν. Εΐσελθών δέ εις τόν ιδίοκτητον Ναόν της, τόν όποιον εΐχον εκ κληρονομιάς τών γονέων μου, πλησίον της οικίας μου και προσπεσών έμπροσθεν της εικόνας γονυπετής, τήν παρεκάλουν μετά θερμών δακρύων νά σώση τήν κόρην μου εκ τοῦ θανάτου, ή νά πάρη τό αγόρι μου και νά μοί αφήση τό κορίτσι, πού

ήτο τόσο καλόν. Ἡ Παναγία δεν με ἤκουσε καί απέθανε τό θυγάτριόν μου. Ὄταν απέθανε και ἐγώ και ἡ σύζυγος μου εἴμεθα απαρηγόρητοι, τίποτε ἄλλο δεν ἐκάναμε, μόνον ἡμέραν καί νύκτα ἐθρηνούσαμε την δυστυχίαν μας.

Ἐπί 15 ἡμέρας ἔμενα κλεισμένος μέ τήν σύζυγόν μου εἰς τήν οἰκίαν μας διαρκῶς κλαίοντες καί ἀφοῦ συνεπληρώθησαν 15 ἡμέραι ἐπήγα εἰς τήν πλησίον της οικίας μου Ἐκκλησίαν καί ἤναψα τήν κανδήλαν της Παναγίας καί ἐνθυμηθεῖς δι τήν παρεκάλουν νά σώση τήν κόρην μου καί δέν τήν ἔσωσε ἔσβυσα τήν κανδήλαν καί εἶπα πρὸς τήν εἰκόνα της Παναγίας μέ θυμόν. Ἐπειδή δέν μέ ἤκουσες Παναγία καί ἐγώ σοῦ σβύνω τήν κανδήλαν καί ἐπήγα εἰς τόν οἶκον μου. Μόλις ἀνεκλήθην εἰς τήν κλίνην μου ἤλθον δύο ἀστραπόμορφοι νέοι, μέ παρέλαβον, μέ ἐξήγαγον ἐκ της οικίας καί ἐπεριπατούσαμεν εἰς μίαν πεδιάδα. Φοβηθεῖς τοις εἶπον ποῦ μέ πηγαίνετε; Σέ ὑπάγωμεν, μοί εἶπον, νά ἴδης τήν κόρην σου. Ἡ κόρη μου τοῖς εἶπον εἶναι 15 ἡμέραι πού ἀπέθανε, δέν ὑπάρχει. Τότε μέ ὑφός αὔστηρόν μοί εἶπον" ἀπιστε, ἀκόμη δέν πιστεύεις; ἔλθέ νά τήν ἴδης. Καί προχωρήσαντες ολίγον ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα κήπον θαυμάσιον, ὁ ὅποιος ομοίαζε μέ τόν Παράδεισον. Εἰς τό μέσον τοῦ Παραδείσου ἦτο ἕνα μεγαλοπρεπέστατο ν ἀνάκτορον κτισμένον ἀπό χρυσόν στίλβοντα. Μοί ἐδειξαν μίαν μεγάλην πύλην ν χρυσήν καί μοί λέγουν" εἴσελθε ἀπό τήν πύλην ταύτην εἰς τό ἀνάκτορον, ἐκεῖ θά ἴδης τήν κόρην σου.

Εἰσελθόν διά της πύλης βλέπω μίαν αἰθουσαν βασιλικήν ἀπέραντον. Εἰς τήν αἰθουσαν ἐκεῖνην ἦσαν μυριάδες παρθένων, αἱ ὁποῖαι ἐκάθηντο εἰς θρόνους χρυσοῦς καί δεξιά καί ἀριστερά ἦσαν λαμπάδες. Τά πρόσωπα των παρθένων ἐξήστραπτον ὑπέρ τόν ἥλιον, τό δε φως των λαμπάδων καί ἐν γένει οἱ θρόνοι των παρθένων, τό κάλλος της αἰθούσης καί τοῦ ἀνακτόρου ἦτο ἀνερμήνευ-

τον καί ἀκατανόητον. Παρατηρών τάς παρθένους βλέπω τήν κόρην μου εἰς θρόνον χρυσοῦν ἐξαστράπτουσαν τω κάλλει, ἀλλ' αἱ λαμπάδες της ἦσαν ἔσβεσμένοι. Μόλις τήν εἶδον τήν ἀνεγνώρισα τρέχω μέ χαράν νά τήν ἐναγκαλισθῶ, νά τήν φιλήσω, ἄλλα μόλις ἐπλησίασα ἠγέρθη τοῦ θρόνου καί μέ ὄμμα αὔστηρόν μέ κοίταξε και μοί λέγει! φύγε ἀπ' ἐδῶ' πῶς ἐτόλμησες καί ἤλθες καί ἐδῶ νά μέ ἐνόησης; Και μέ ἐξέβαλε της αἰθούσης και ἐκάθησε πάλιν εἰς τόν θρόνον της. Ἐγώ δέ ἤρχισα νά παρονοῦμαι καί νά της λέγω. Κόρη μου, διατί δεν μέ δέχουσαι; δέν ἠξεύρεις πόσον σέ ἠγάπων; Ἐγώ παρεκάλουν τήν Παναγίαν νά πεθάνη ὁ ἀδελφός σου διά νά ζήσης ἐσύ νά σέ ἔχω μαζί μου καί σύ μέ διώκεις; Παῦσε, μοί λέγει, νά λέγης ὅτι μέ ἀγαπᾶς, διότι ἐάν μέ ἠγάπας ἔπρεπε νά ἔχαιρες εἰς τήν εὐτυχίαν μου, εἰς τήν δόξαν μου, εἰς τή τιμήν μου καί ὄχι νά λυπήσαι. "Ἐπρεπε νά ευχάριστης τόν Θεόν καί τήν Παναγίαν, πού μέ ἤξιώσαν τοιαύτης εὐτυχίας καί δόξης καί ὄχι νά γογγύζης. Τότε της λέγω" κόρη μου, διατί των ἄλλων παρθένων αἱ λαμπάδες εἶναι ἀνημμένοι, αἱ δέ ἰδικαί σου εἶναι ἔσβυσμένοι; Μοί ἀπήντησε! σύ και ἡ μητέρα μου μοῦ τάς ἔσβυσσατε μέ τά δάκρυα σας, καί ἀν δέν παύσετε νά κλαῖτε, νά μή λέγετε Ὅτι εἶμαι κόρη σας. Αὐτήν τήν στιγμήν ἐξύπνησα καί στοχαζόμενος ἐκεῖνα τά μεγαλεῖα τά ὅποια εἶδον καί τήν δόξαν των παρθένων καί της κόρης μου καί τό κάλλος τό ἀμήχανον, ἔμεινα ἀρκετήν ὥραν ἐκστατικός καί ἀφοῦ συνήλθον διηγήθην εἰς τήν σύζυγόν μου τά ὅσα εἶδον καί παρηγορήθη αρκετά. Ἐν τῷ μεταξύ ἤρχισεν ἡμερα καί τρέχω εἰς τήν ἐκκλησίαν καί προσπίπτων γονυκλινῆς ἐμπροσθεν της εἰκόνας της Παναγίας, μέ δάκρυα μετανόιας και χαράς ἐζήτουν συγχώρησιν. Παναγία μου, παρηγορήτριά μου και προστασία καί ἐμοῦ καί ὄλων των Χριστιανῶν, συγχώρησαν μοι διά τά ἀσκοπα καί α-

πρεπα λόγια πού σου είπα. Ἡ πολλή θλίψις μοί ἐπροξέ-
νησε παραφροσύνην. Σέ ευχαριστώ μυριάκις, σέ ευχαρι-
στώ και θά σέ ευχαριστώ μέχρι τέλους της ζωής μου και
θά σοῦ ἀνάπτω τό κανδήλι ἡμέραν και νύκτα.

Ἐπιστρέψας εἰς τόν οἶκον μου ἐφόρεσα τά γιορτινά
μου ροῦχα και ἐξήλθον εἰς τήν ἀγοράν περίπατων και
χαίρων εἰς τήν κεντρικήν ὁδόν της χώρας. Μόλις με εἴ-
δον οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον νά μέ συλλυπηθοῦν. Ἐγώ δέ
τους ἔλεγον δεν δέχομαι συλλυπητήρια. Δέχομαι συγχα-
ρητήρια. Μερικοί των φίλων και γνωστών ἤκουσα νά
ψιθυρίζουν και νά λέγουν, τί κρῖμα: Ὁ μπάρμπα - Πέ-
τρος τά ἔχασε ἀπό τήν πολλήν λύπην. Ἐγώ τους ἐπλη-
σίασα και τους εἶπον' ὄχι δεν τά ἔχασα, πρίν νά ἴδω τήν
κόρην μου τά εἶχα χάσει, ἀλλά τώρα πού τήν εἶδα, εἶδα
ὅτι ζή και ευρίσκεται εἰς μεγάλην δόξαν, τιμήν και εὐτυ-
χίαν' εἶναι εἰς τόν χορόν των παρθένων, ἔχω χαράν με-
γάλην και θεωρώ ἑμαυτόν ευτυχή, ὅτι ἔχω κόρην νύμ-
φην τοῦ Ουρανίου Νυμφίου.

Ἄρχιμαν. Φιλόθεος Ζερβακος

Τά διδακτικά και θαυμαστά Ἱστορικά αὐτά γεγονότα
τοῦ τεύχους αὐτοῦ προέρχονται ἀπό τό ψυχοφειλεστατο
βιβλίο «ΟΠΤΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛ-
ΛΗ ΖΩΗ» τών ἐκδόσεων «Ὁρθοδόξου Κυψέλης».